

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/108/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115012034
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2115012034.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona účinného do 31.12.2015, o odvolaniach obžalovaného A. B., prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava a poškodenej C. D. proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 10.01.2023, sp. zn. 7T/138/2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 8.2.2024 takto

rozhodol:

- I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.
II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

A. B., nar. XX.XX.XXXX v E., bytom F. X, G.

odsudzuje:

Podľa § 208 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2015 s prihliadnutím na § 36 písm. j/, § 38 ods. 2, ods. 3 a § 39 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2015 na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31.12.2015 súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odkladá za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2015 súd ustanovuje skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. f) Trestného zákona účinného do 31.12.2015 súd ukladá obžalovanému povinnosť písomne sa ospravedlniť poškodenej C. D., nar. XX.X.XXXX.

III. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného a poškodenej C. D., nar. XX.X.XXXX, zamietá.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Trnava (ďalej aj len ako „okresný súd“) dňa 10.01.2023, sp. zn. 7T/138/2015 obžalovaného A. B. uznal za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona účinného do 31.12.2015 na tom skutkovom základe, že:

najneskôr od 31.12.2005 až do 08.06.2014 v meste G. na ulici H. I. X, v byte, kde býval v spoločnej domácnosti so svojou manželkou C. B., a na ďalších iných miestach pravidelne, najmä pod vplyvom alkoholu, fyzicky a verbálne napádal, urážal a ponižoval svoju manželku C. B., tým spôsobom, že ju verbálne napádal spravidla minimálne 1-krát za týždeň a okrem verbálnych útokov ju opakovane,

minimálne 2-krát do mesiaca fyzicky napádal údermi rukami a päťami, ťahaním za vlasy, kopaním, minimálne jedenkrát údermi remeňom, pričom dňa 11.08.2010 utrpela poškodená také zranenia, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie, pričom obžalovaný sa svojej manželke C. B. opakovane vyhrážal usmrtením, ublížením na zdraví a podpálením bytu, čím vzbudil u C. B. dôvodnú obavu o jej život a zdravie, v dôsledku uvedeného konania obvineného C. B. následne dňa 08.06.2014 podala na Obvodnom oddelení PZ Trnava trestné oznámenie, pričom uvedeným konaním spôsobil svojej manželke C. B. nielen rôzne ľahké zranenia, pre ktoré z obavy o svoj život nevyhľadala lekársku pomoc, ale najmä psychické utrpenie ako napätosť a úzkosť, pocity pokory, poníženia a beznádeje, dlhodobý a nadmerný stres, ktoré pre jeho značnú hrubosť, bezohľadnosť a ponižovanie pociťovala ako ťažké príkorie.

2. Za to mu uložil podľa § 208 ods. 2 Trestného zákona (v znení do 31.12.2015) s prihladením na § 36 písm. j) Trestného zákona a § 38 ods. 2 a 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienene odložil. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu na 15 (pätnásť) mesiacov.

3. Išlo v poradí o tretie rozhodnutie okresného súdu o podanej obžalobe, tá bola Okresnou prokuratúrou Trnava podaná na tom skutkovom základe, že:

v období od 01.09.1999 až do 08.06.2014 v meste G. na ulici H. I. X v byte, kde býval v spoločnej domácnosti so svojou manželkou C. B., a na ďalších iných miestach pravidelne, vždy pod vplyvom alkoholu, fyzicky a verbálne napádal, urážal a ponižoval svoju manželku C. B., tým spôsobom, že okrem verbálnych útokov ju opakovane, niekoľkokrát do mesiaca fyzicky napádal udieraním otvorenou dlaňou do tváre, udieraním päťami a kopaním do tela, ťahaním za vlasy, pričom dňa 11.08.2010 utrpela také zranenia, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie, následne od mesiaca septembra 2010 sa svojej manželke C. B. opakovane vyhrážal usmrtením, ublížením na zdraví a podpálením bytu, čím vzbudil u C. B. dôvodnú obavu o jej život a zdravie, v dôsledku uvedeného konania obvineného C. B. následne dňa 08.06.2014 podala na Obvodnom oddelení PZ Trnava trestné oznámenie, pričom uvedeným konaním spôsobil svojej manželke C. B. nielen rôzne ľahké zranenia, pre ktoré z obavy o svoj život nevyhľadala lekársku pomoc, ale najmä psychické utrpenie ako napätosť a úzkosť, pocity pokory, poníženia a beznádeje, dlhodobý a nadmerný stres, ktoré pre jeho značnú hrubosť, bezohľadnosť a ponižovanie pociťovala ako ťažké príkorie.

4. Obžalovaný sa podľa prokuratúry mal dopustiť zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona (účinného do 31.12.2015).

5. Vo veci už bolo rozhodované Okresným súdom Trnava, ktorý rozsudkom zo dňa 2.5.2018, č.k. 7T/138/2015 obžalovaného A. B. podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 2.11.2015, sp. zn. 1Pv/522/14/2207, podanej na tom skutkovom základe, že

v období od 01.09.1999 až do 08.06.2014 v meste G. na ulici H. I. X v byte, kde býval v spoločnej domácnosti so svojou manželkou C. B., a na ďalších iných miestach pravidelne, vždy pod vplyvom alkoholu, fyzicky a verbálne napádal, urážal a ponižoval svoju manželku C. B., tým spôsobom, že okrem verbálnych útokov ju opakovane, niekoľkokrát do mesiaca fyzicky napádal udieraním otvorenou dlaňou do tváre, udieraním päťami a kopaním do tela, ťahaním za vlasy, pričom dňa 11.08.2010 utrpela také zranenia, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie, následne od mesiaca septembra 2010 sa svojej manželke C. B. opakovane vyhrážal usmrtením, ublížením na zdraví a podpálením bytu, čím vzbudil u C. B. dôvodnú obavu o jej život a zdravie, v dôsledku uvedeného konania obvineného C. B. následne dňa 08.06.2014 podala na Obvodnom oddelení PZ Trnava trestné oznámenie, pričom uvedeným konaním spôsobil svojej manželke C. B. nielen rôzne ľahké zranenia, pre ktoré z obavy o svoj život nevyhľadala lekársku pomoc, ale najmä psychické utrpenie ako napätosť a úzkosť, pocity pokory, poníženia a beznádeje, dlhodobý a nadmerný stres, ktoré pre jeho značnú hrubosť, bezohľadnosť a ponižovanie pociťovala ako ťažké príkorie,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor, následne o podanom odvolaní rozhodoval Krajský súd v Trnave, ktorý uznesením zo dňa 18.4.2019 sp.zn. 5To/129/2018 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Vo svojom rozhodnutí uviedol:

„Aj podľa názoru krajského súdu, tak ako na to poukázal prokurátor v podanom odvolaní, okresný súd pri hodnotení vykonaných dôkazov nepostupoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Skutkové zistenia, ku ktorým súd dospel, vzbudzujú pochybnosti o ich správnosti.“

Odvolaací súd sa stotožňuje s námietkou prokurátora, ktorú vzniesol vo svojom odvolaní, a to k nevykonaniu dôkazu – prečítaniu výpovede svedkyne J. B.. Prokurátor správne poukázal na to, že takáto výpoveď svedka, urobená pred vznesením obvinenia, nie je jediným, ani vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, a preto malo byť návrhu prokurátora na prečítanie výpovede svedkyne vyhovieť. Krajský súd sa prikláňa k tomu názoru, že ak bol svedok vypočutý pred vznesením obvinenia, posudzuje sa splnenie podmienky poučenia a vyjadrenia o nevyužití práva vo vzťahu k osobám uvedeným v § 130 ods. 2 veta prvá Trestného poriadku podľa okolností prípadu, a to tak, že výpoveď svedka nemožno prečítať ani použiť, ak v danom čase nemohol in concreto vedieť, že môže prívodiť nebezpečenstvo trestného stíhania dotknutým osobám. Ak by však túto okolnosť aj vedel alebo mohol vedieť, je prečítaná výpoveď nepoužiteľná, ak by na nej bolo výlučne alebo v rozhodujúcej miere založené uznanie viny – dôkaz sa teda použije ako podklad pre rozhodnutie, ak vyznieva v prospech obvineného alebo aj v opačnom prípade, ak ním nie je podmienené uznanie viny.

Správne poukázal prokurátor aj na výpoveď svedka D., ktorý nepriamo potvrdil svedeckú výpoveď poškodenej, správna je aj úvaha o tom, že ďalší svedkovia (kamaráti obžalovaného) sa nestretávali s obžalovaným a poškodenou v ich spoločnej domácnosti, na druhej strane potvrdili pravidelné požívanie alkoholických nápojov obžalovaným.

Záver, ktoré okresný súd urobil o tom, že správanie obžalovaného nenieslo znaky vedomej snahy o týranie blízkej osoby, že psychické následky a pocity poškodenej mohli byť zapríčinené vzájomnými konfliktami z neriešených problémov a vzájomných sporov s mierou zodpovednosti u oboch aktérov, sú nepodložené domnienkami a úvahami.

V tomto smere považuje krajský súd za ďalší dôkaz, o ktorý možno oprieť rozhodnutie o vine, znalecké dokazovanie, z ktorého vyplýva, že poškodená sa snažila o prispôbenie, je však úzkostná, napätá, prežíva pocity tlaku okolia, rezignáciu, potlačenie vlastnej aktivity, je zneurotizovaná, napätie medzi ňou a manželom eskalovalo z nadmerného požívania alkoholu manželom, neriešením problémov. Podľa znalcov poškodená pociťovala jeho konanie ako ťažké príkorie, v prežívaní dominovala úzkosť a napätosť s naliehavou potrebou stability a istoty, sú prítomné pocity pokory, poníženia a beznádeje, pričom bola konštatovaná celková neurotizácia osobnosti, ktorý je typická pre osoby dlhodobo prežívajúce nadmerný stres spojený s ťažkým príkorím.

Úvahy okresného súdu, že z dokazovania nevyplývalo, že by poškodená mala z obžalovaného strach, alebo že by trpela, že jej komunikácia pôsobí skôr sebavedome, až provokačne, sú v rozpore so závermi znaleckého dokazovania. Znalci k poškodenej uviedli, že k jej základnej osobnostnej výbave nepatrí správať sa provokatívne, ale akonáhle prišiel impulz, napr. opitý manžel domov, tak automaticky zaujala v rámci sebaobrany útočný, nepriateľský postoj voči nemu. Vychádza to zo situácie v rodine, ktorá eskalovala, pocity príkororia vznikali postupom času v dôsledku jeho správania pod vplyvom alkoholu, nielen zo samotnej skutočnosti, že požíval alkohol. Obžalovaný jej tým správaním ubližoval, keď bol pod vplyvom alkoholu. Také prežívanie sa nevyvinie v priebehu roka, zo dňa na deň.

Správna je aj odvolacia námietka prokurátora, že pojem „syndróm týranej osoby“ nemožno stotožňovať s pojmom ťažké príkorie. Nie je vylúčené, že aj keď poškodená netrpela syndrómom týranej osoby, že konanie obžalovaného nepociťovala ako ťažké príkorie.

Na jednej strane dospel okresný súd k záveru, že obžalovaného správanie je nesprávne, nekorektné, v rozpore s riadnym občianskym a manželským spolužitím, na druhej strane sled útokov voči poškodenej a ich intenzita nedávajú podľa okresného súdu reálny základ pre právne závery ohľadom spáchania žalovaného zločinu, teda nie sú naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Podstatou celého prípadu je teda jednak komplexné vyhodnotenie konania obžalovaného, posúdenie stupňa hrubosti, bezcitnosti, trvalosti útokov, intenzity, jednak vyhodnotenie, či obžalovaný konal v priamom alebo prinajmenšom nepriamom úmysle.

Ako správne namietal prokurátor, súd sa mal zaoberať mierou závažnosti konania obžalovaného a v spojení s tým aj zistiť, či poškodená subjektívne pociťovala správanie obžalovaného ako príkorie. Čo sa potom týka zavinenia, ide o záver právny, ktorý sa však zakladá na skutkových zisteniach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Zavinenie je vnútorný psychický vzťah páchatela k podstatným náležitostiam trestného činu. Skutočnosti psychického života významné pre právny záver o tom, či tu je zavinenie a v akej forme sú predmetom dokazovania práve tak ako všetky ostatné okolnosti naplňujúce znaky trestného činu. Zavinenie a jeho formu treba usudzovať zo všetkých konkrétnych okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný a zo všetkých dôkazov významných z tohto hľadiska.

V tomto smere možno oprieť rozhodnutie aj o výsledky znaleckého dokazovania, ktoré konštatovalo, že obžalovaný začal javiť snahu o riešenie vzniknutých problémov až v období, keď poškodená podala žiadosť o rozvod, a až vtedy začal vyvíjať snahu o svoju nápravu, mal tendencie rozvod neakceptovať.

U obžalovaného znalci konštatovali počínajúce príznaky organického poškodenia CNS – čo môže byť v dôsledku nadmerného požívania alkoholu.

Ako bolo vyššie uvedené, potom aj k otázke existencie úmyslu u páchatela je nevyhnutné vykonať a správne vyhodnotiť dokazovanie, tak ako k ostatným znakom skutkovej podstaty trestného činu. Nie je ani zrejmé, ako sa v tomto smere vyjadril sám obžalovaný. Nie je zrejmé, či si bol obžalovaný vedomý, akým spôsobom subjektívne vníma situáciu poškodená.

Z hľadiska povinnosti súdu rozhodnúť o vine obžalovanej osoby, len ak je táto bez dôvodných pochybností preukázaná, bude v tomto smere potrebné doplniť dokazovanie a aj výsluchom svedkyne J. B., prípadne opätovne výsluchmi poškodenej a obžalovaného, či ďalším dokazovaním zistiť, či konanie obžalovaného naplnilo z hľadiska svojej intenzity, periodicity, trvalosti útokov, z hľadiska charakteru správania (hrubosti, bezcitnosti) znaky skutkovej podstaty trestného činu, a či ho poškodená oprávnene vnímala ako ťažké príkorie, prípadne či sa v tomto smere vyjadrila aj pred obžalovaným, či tento mal vedomosť o tom, aké následky sú jeho konaním voči poškodenej spôsobené.

V danom prípade nemusí byť ale potom ani rozhodujúce tvrdenie obžalovaného k spôsobeným následkom, ale záleží aj na tom, aký spôsob konania (útoku na chránený záujem) je zvolený. Inak povedané, ak obžalovaný konal tak, že z jeho konania museli nastať určité (pre poškodenú nepriaznivé) následky, potom treba uvažovať o úmysle, bez ohľadu na prípadné tvrdenie obžalovaného.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v celom rozsahu akceptoval odvolanie okresného prokurátora, vytknúc okresnému súdu vyššie uvedené chyby pri hodnotení dôkazov, teda nelogickosť záverov, a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku nemohol sám rozhodnúť rozsudkom, nemohol zmeniť skutkový stav zistený súdom prvého stupňa na základe toho, že inak hodnotí dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa, nadôvažok keď sám nevykonáva žiadne dôkazy. Po tom, ako odvolací súd dospel k záveru o nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa, môže mu tieto chyby pri hodnotení dôkazov vytknúť, nie je však oprávnený dávať mu záväzné pokyny, k akým záverom má dôjsť pri hodnotení dôkazov, ani na to, aké celkové skutkové zistenia má urobiť.

Podľa ustanovenia § 322 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku odvolací súd zároveň nemôže sám uznať obžalovaného za vinného zo skutku, pre ktorý bol napadnutým rozsudkom oslobodený.

Po vrátení veci tak bude úlohou súdu prvého stupňa nanovo posúdiť dôkaznú situáciu. V novom konaní bude potrebné, aby okresný súd zároveň doplnil dokazovanie v naznačenom smere a vo veci rozhodol v súlade so zákonom, pričom je potrebné sa dôsledne riadiť zásadou požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci tak, aby bez dôvodných pochybností bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Len po doplnení dôkazov a riadnom vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov vo vzájomných súvislostiach bude možné rozhodnúť, či obžalovaný naplnil všetky zákonné znaky trestného činu. Dôkazy bude musieť náležite v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku jednotlivo aj vzájomne vyhodnotiť a dospieť k úplným skutkovým zisteniam a záverom, ktoré budú plne zodpovedať výsledkom vykonaného dokazovania.“

7. Následne vo veci rozhodol opätovne okresný súd, pričom vo svojom v poradí druhom rozsudku oproti podanej obžalobe upravil skutkovú vetu oproti podanej obžalobe, a zároveň kvalifikoval takto ustálený skutok odlišne od obžaloby. Obžalovaného uznal za vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b) Tr. zákona s použitím ustanovenia § 138 písm. písm. b) Tr. zákona a § 139 písm. c) Tr. zákona.

8. Na podklade podaných odvolaní obžalovaného aj prokurátora rozhodoval opätovne Krajský súd v Trnave, ktorý uznesením zo dňa 21.10.2021 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku a vec opäť vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Vo svojom rozhodnutí okrem iného uviedol:

„Krajský súd v prvom rade uvádza, že väčšina vznesených námietok je vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu dôvodná. V prvom rade ide o námietku, že okresný súd sa (napriek rozsiahlym úvahám v odôvodnení svojho rozhodnutia), s určitými, pre rozhodnutie dôležitými otázkami, vôbec nezaoberal. Jednou obhajobnou odvolacou námietkou je tá, že súd v danej veci akoby rozhodol o inom skutku, než je skutok, ktorý bol a je predmetom obžaloby, hoci slovné ho súd vyjadril v rozsudku takmer totožne, právna kvalifikácia nezodpovedá popisu skutku v rozsudku.

Krajský súd sa stotožňuje s tým, že skutková veta, tak ako je vyjadrená v napadnutom rozsudku, na jednej strane naznačuje, že sa jedná o takmer totožný skutok, ako v podanej obžalobe (ktorý mal napĺňať skutkovú podstatu trestného činu týrania), pričom však tento v rozsudku okresný súd právne kvalifikoval ako iný trestný čin. A práve to, že ide o „takmer“ totožný skutok je ďalšou opodstatnenou odvolacou námietkou, respektíve vadou napadnutého rozsudku, pretože skutková veta je vo svojom obsahu nejednoznačná, konštatuje rôzne typy a druhy konania obžalovaného, pričom popisom druhu

a intenzity konania sa javí skôr, že napĺňa skutkovú podstatu iného trestného činu, než nebezpečného vyhrážania. Po bližšom oboznámení a rozbere skutkovej vety krajský súd zistil, že záver, ku ktorému okresný súd dospel, nie je správny, pričom sa dopustil pochybení vo viacerých smeroch.

Okresný súd v prvom rade absolútne neobjasnil a nezdôvodnil modifikácie skutku, ktoré urobil - nie je zrejmé, keďže to vo svojom rozhodnutí jasným a zrozumiteľným spôsobom neodôvodnil, prečo upravoval skutkovú vetu práve takýmto spôsobom. Určité časti zo skutkovej vety oproti formulácii skutku v podanej obžalobe doplnil, iné vypustil, ďalšie zmenil. K tejto úprave neobsahuje jeho odôvodnenie jednu jedinú vetu.

Tak ako namietala obhajoba, súd slovne skutok z obžaloby vyjadril „takmer“ totožne, avšak vo výsledku sa jednalo zo strany súdu o modifikácie skutku, ktoré vedú k nepreskúmateľnosti rozhodnutia, pretože nie je zo skutkovej vety zrejmé, v akom časovom období, k akému konkrétnemu konaniu zo strany obžalovaného vôbec malo prísť....Okresný súd totiž absolútne neobjasnil, z akého dôvodu uvedené formy konania majú byť práve vyhrázaním sa smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom a to spôsobom, že by to malo vzbudiť v poškodenej dôvodnú obavu (skutková podstata trestného činu nebezpečného vyhrážania).

Krajský súd upozorňuje, že určitým (prípadne aj násilným) konaním páchatel'a voči poškodenej osobe, ak by toto konanie bolo preukázané, by mohlo prísť k umocneniu obavy poškodenej osoby z toho, že páchatel' by svoje vyhrážky uskutočnil. Avšak vždy musí byť zrejmé, čo je vyhrážkou, ako k nej prišlo, čím sa páchatel' vyhráža, a následne či je vyhrážka spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu. Ak sa má niekto vyhrážať nie slovne, ale fyzickým konaním (čo je podľa okresného súdu možné), musí byť zrejmé, čím, akou ujmom sa vyhráža, musí byť zrejmé, že vôbec ide o vyhrážku. Ak niekto niekoho uráža, ponízuje, udiera, kope a ťahá, v žiadnom prípade z toho bez ďalšieho nemožno urobiť záver, že sa nebezpečne vyhráža spôsobom spôsobilým vzbudiť v poškodenej osobe dôvodnú obavu. V tomto prípade okresný súd bez ďalšieho (bez bližšieho vysvetlenia) dospel pravdepodobne k záveru, že aj bez slovných vyhrážok ide o nebezpečné vyhrážanie. Krajský súd použil uvedenú formuláciu „pravdepodobne“ z dôvodu, že odôvodnenie okresného súdu je v tomto smere nezrozumiteľné, nejednoznačné, pričom k úprave skutkovej vety sa vôbec okresný súd jasne nevyjadril a čo sa týka objasnenia svojich úvah, ktoré ho viedli k tomu, že určité – oproti obžalobe modifikované - konanie obžalovaného sa rozhodol podradiť pod trestný čin nebezpečného vyhrážania, týmto (úvahám) venoval jeden odsek na str. 22 odôvodnenia rozhodnutia. Otázke toho, že v prvej časti popisu skutku - časovo vymedzeného do septembra 2010 - sú vymenované prejavy fyzického správania bez vyslovenia vyhrážky, čo má podľa okresného súdu postačovať pre spáchanie trestného činu nebezpečného vyhrážania, venoval okresný súd jednu vetu.....K námietke zmeny právnej kvalifikácie oproti podanej obžalobe bez upozornenia obžalovaného, krajský súd uvádza, že z vyššie uvedeného teda vyplýva, že po vykonaní dokazovania okresný súd uznal obžalovaného za vinného z iného trestného činu a na inom skutkovom základe, ako bol prokurátorom obžalovaný....Treba tiež prisvedčiť obhajobnej námietke, že okresný súd si protirečí, keď na jednom mieste vyhodnotil zabezpečené dôkazy tak, že poškodená nepôsobí, že by mala z obžalovaného strach, na ďalšom pripúšťa s odkazom na znalecké závery, že poškodená mohla pociťovať správanie obžalovaného ako ťažké príkorie, na inom mieste konštatuje, že svedkovia nepotvrdili výpoveď svedkyne ohľadom nadmerného pitia obžalovaného a urážok, vzápätí však pripúšťa, že svedkovia o tom ani nemuseli mať vedomosť, ďalej súd pripúšťa všeobecnú traumatizáciu poškodenej, inde hovorí o zistených prejavoch tzv. domáceho násillia, potom uzatvára, že prichádzalo ku konfliktom, ale tie neboli časté. Okresný súd nevzhladol vedomú snahu obžalovaného o týranie, ale podľa jeho záveru (výrok rozsudku) vzhladol okresný súd pravdepodobne vedomú snahu obžalovaného o nebezpečné vyhrážanie sa. Takýto jeho záver však ďalej a bližšie nerozvedol, nepodložil úvahami, a najmä nenaviazal na presne špecifikované konanie (správanie) obžalovaného.

Nie je teda z odôvodnenia rozsudku jednoznačné, či prišlo k naplneniu skutkovej podstaty nebezpečného vyhrážania (ako vyplýva z výroku rozsudku) v tom smere, že by mala poškodená dôvodnú obavu z vyhrážok obžalovaného, ak je teda vôbec preukázané, že k nim prišlo, a v akej boli podobe, forme.

Rovnako tiež nie je zrejmé, aký význam vo vzťahu k právnej kvalifikácii, tak ako ju ustálil okresný súd (prečin nebezpečného vyhrážania), má skutkové zistenie premietnuté v skutkovej vete ako „a uvedeným konaním pôsobil aj psychické utrpenie ako napätosť a úzkosť, pocity pokory, poníženia a beznádeje, dlhodobý a nadmerný stres“.

Z celého odôvodnenia rozsudku skôr vyplýva, že okresný súd primárne vysvetľoval, prečo podľa jeho názoru nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Namiesto dôsledného, zrozumiteľného, logického a jednoznačného, teda pochybnosti nevzbudzujúceho objasnenia, prečo má za to, že prišlo k naplneniu skutkovej podstaty iného trestného činu (nebezpečného vyhrážania), sa uspokojil s tézou, že ako konanie nebolo „tak intenzívne, tak systematické, tak dlhodobé“,

tak nepôjde o žalovaný trestný čin, ale o trestný čin iný. Ktorým konkrétnym konaním ho mal obžalovaný naplniť však zostalo neurčité, zmätočné a rozporuplné.

Čo sa týka vyhodnotenia dôkazov, okresný súd na strane 22 rozsudku opäť protirečivo konštatuje, že vzhľadom určité kvantum dôkazov v prospech obžalobnej teórie, tieto však majú byť v kontradikcii s inými. Podľa krajského súdu však z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, ku ktorým dôkazom sa okresný súd nakoniec priklonil a prečo. Dôkazy prioritne majú svedčiť o spáchaní určitého skutku, nie trestného činu. Prvotne musí byť zistené, že prišlo k určitému konkrétnemu konaniu, potom ho súd prípadne subsumuje pod konkrétnu právnu kvalifikáciu určitého trestného činu. V rozsudku musí byť jednoznačne uvedené, čo z ktorého dôkazu (výpovede, znaleckého posudku) vyplynulo pre rozhodnutie súdu, či si tieto dôkazy odporujú, v ktorej časti, či súd uveril čiastočne každému z dôkazov, žiadnemu, určitej skupine a prečo, či uveril celej výpovedi, ak nie, prečo. Ale najmä musí byť následne zrejmé, z akého dôkazu, dôkazov vyplýva aké konanie obžalovaného, konkretizovať ho, z hľadisku charakteru, popisu tak, aby bolo konanie určité, konkrétne (nielen popis slovami „urážal, napádal, vyhrážal“, ale popisom toho, v čom spočívalo urážanie, v čom napádanie, v čom vyhrážka), aby bola zrejmá intenzita konania (nielen slovami „opakovane“, ale koľko krát do dňa, týždňa, mesiaca), časové vymedzenie tohto konania. Napriek tomu, že okresný súd sa rozsiahlo venuje zopakovaniu, zanalyzovaniu, zhrnutiu jednotlivých vykonaných dôkazov, nemožno opomenúť, že sila argumentácie odôvodnenia rozsudku spočíva v dôslednom vysvetlení, prečo súd uveril, prípadne neuveril tvrdeniam obžalovaného, poškodenej, svedkov, prečo tieto tvrdenia považoval za presvedčivé a vierohodné a ktoré dôkazy ich vyvracajú alebo spochybňujú, a to tak, aby bolo v konečnom dôsledku zrejmé a odlišiteľné, k akým skutkovým záverom dospel, a následne ako ich právne kvalifikoval. Jednoznačne sa vyjadriť, či obžalobou tvrdené skutkové závery sa preukázali, ak áno, ktoré, z akých dôkazov vyplývajú, či a z akého dôvodu je alebo nie je zachovaná totožnosť skutku, a či prípadne zistené skutkové závery možno kvalifikovať v zhode s obžalobou, ak nie, tak prečo.

Treba tiež prisvedčiť odvolacej námietke prokuratúry, že pre trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby nie je typická nejaká systematickosť, takže nepostačuje, ak okresný súd vyvodí záver o nenaplnení skutkovej podstaty uvedeného trestného činu tým, že konštatuje absenciu systematickosti. V neposlednej rade upozorňuje krajský súd, že už v predchádzajúcom rozhodnutí vyslovil, že pojem syndróm týranej osoby nemožno stotožňovať s pojmom ťažké príkorie. Pričom reagoval na záver znalkyne PhDr. Bielikovej, ktorá konštatovala neurotizáciu osobnosti poškodenej, typickú pre osoby dlhodobo prežívajúce nadmerný stres spojený s ťažkým príkorím. Nie je však krajskému súdu zrejmé, z čoho potom vyplynula úvaha okresného súdu na strane 21 rozsudku, že „závery znaleckého dokazovania preto podľa názoru súdu spoľahlivo nekonštatujú ťažké príkorie na strane obžalovanej“. Záverom krajský súd uvádza, že mu nie je zrejmé, z akého dôvodu okresný súd premietol do skutkovej vety, tak ako ju ustálil vo výroku napadnutého rozsudku, svoje úvahy o právnej kvalifikácii, a tiež prečo skutková veta obsahuje aj právnu vetu – „a ktorých povahu nebolo možné vyhodnotiť ako ublíženie na zdraví alebo ťažkú ujmu na zdraví, pričom uvedeným spôsobom sa poškodenej vyhrážal smrťou, ťažkou ujmu na zdraví resp. inou ťažkou ujmu takým spôsobom že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu“ „pričom uvedený skutok spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe a závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas“.

Vyššie uvedené chyby v spôsobe hodnotenia dôkazov pri ustálení stíhaného skutku, viedli krajský súd k záveru, že napadnutý výrok o vine obžalovaného, ako ja výroky naň nadväzujúce, je potrebné zrušiť v celom rozsahu.“

9. Voči v poradí tretiemu rozsudku okresného súdu, zo dňa 10.01.2023, podal odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej aj len ako „prokurátor“), a to čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného, pričom ho odôvodnil písomne nasledovne:

„Prokuratúre je známa rozhodovacia prax súdnych autorít v otázke zohľadňovania dĺžky trestného konania a následného premietnutia tejto skutočnosti pri výmere a ukladaní trestu. Avšak v tejto konkrétnej veci je nutné dĺžku konania vyhodnocovať priebehom celého trestného stíhania, nakoľko Rozsudkom Okresného súdu Trnava sp.zn. 7T/138/2015 zo dňa 02.05.2018 súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. Uznesením odvolacieho súdu, sp.zn. STo/129/2018 zo dňa 18.04.2019 bol uvedený rozsudok zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Následne súd doplnil dokazovanie a vyhlásil v poradí druhý rozsudok, ktorým uznal obžalovaného za vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania. Aj tento rozsudok bol Uznesením Krajského súdu v Trnave sp.zn. 5To/13/2021 zo dňa 21.10.2021 zrušený a vec vrátená opätovne na ďalšie konanie. Následne Okresný súd v Trnave vydal v poradí už tretí rozsudok, proti ktorému smeruje aj toto odvolanie. Nemožno preto hovoriť o neodôvodnených prietahoch, nakoľko strany trestného konania využívali ich oprávnenia na podanie opravného prostriedku. Pre úplnosť je

nutné uviesť aj fakt, že orgány činné v trestnom konaní konali v lehote primeranej k danému skutkovému a právnomu stavu, kedy poškodená podala trestné oznámenie dňa 08.06.2014 a obžaloba bola zo strany prokurátora okresnej prokuratúry podaná na okresný súd dňa 04.11.2015. Práve tieto okolnosti prípadu sú významným dôvodom pre prekročenie pomyselnej 6 ročnej hranice, na ktorú s odkazom na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva poukazoval súd prvej inštancie. V neposlednom rade je nutné uviesť, že podľa ustálenej súdnej praxe musí dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahovať dĺžku konania v porovnateľných veciach. Nemožno preto automaticky dĺžku tohto konania vyhodnotiť ako neodôvodnené preťaženie na strane orgánov verejnej moci bez toho, aby sa zohľadnili aj vyššie uvedené aspekty. V tejto súvislosti dávam do pozornosti Uznesenie Najvyššieho súdu z 31. marca 2020, sp.zn. 4Tdo 69/2019. Súd zároveň zohľadnil dĺžku konania s ohľadom na preventívnu funkciu trestu, kde konštatoval, že prísny trest by bol len neopodstatnenou retribúciou, resp. zastrášaním, ktorého význam sa celkom stráca po uplynutí dlhšieho odstupu od stíhaného skutku. Súd však nezohľadnil, že preventívna funkcia trestu má rozmer nielen individuálny, ale aj generálny a má pôsobiť na ostatných členov spoločnosti. Zároveň nemožno izolovane dávať do popredia iba túto funkciu trestu, ale trest má tak isto represívnu a výchovnú funkciu. V súhrnnej aplikácii týchto zásad je uvedený trest uložený obžalovanému neprimerane mierny k spáchanému skutku. Rovnako nemožno akceptovať úvahy okresného súdu, ktorý zohľadňoval fakt, že z psychologického hľadiska je pre obžalovaného ťažké rozlíšiť, kedy sú konflikty v manželstve v rovine civilnoprávnej a kedy trestnej a preto je pre obžalovaného ťažké vyhodnotiť kedy „skízne“ až k týraniu blízkej osoby, pričom takémuto konaniu sa dalo predísť odlúčením a rozvodom. Takúto argumentáciu možno pripustiť maximálne pri omisívnej forme týrania blízkej osoby, kedy sa z postupných hádok a konfliktov stanú vyhrážky, ponížovanie, postupné vyvolávanie strachu a pohrdanie partnerom, ktoré následne naplňajú skutkovú podstatu trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Obžalovaný sa týrania, z ktorého je obžalovaný nedopúšťal iba verbálne, ale ako vyplýva z dokazovania, svoju manželku pravidelne fyzicky napádal, minimálne 2-krát do mesiaca ju fyzicky napádal údermi rukami a päšťami, ťahaním za vlasy, kopaním, minimálne jedenkrát údermi remeňom, pričom dňa 11.08.2010 utrpela poškodená také zranenia, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrovanie. Z uvedeného dôvodu nemožno za žiadnych okolností pripustiť, že obžalovaný nevedel rozlíšiť, či sa pohybuje ešte v rámci „normálneho manželského spoluzitia“ alebo pácha už trestný čin a musel si byť plne vedomý, že takéto konanie je postihnutelné v trestnoprávnej rovine. Rovnako takejto argumentácii súdu neodpovedá ani dĺžka páchania žalovaného skutku, kedy sa obžalovaný mal dopúšťať týrania svojej manželky najneskôr od ~1.12.2005 až do 08.06.2014, pričom nemožno akceptovať tvrdenie, že po celú túto dobu nevedel rozlíšiť uvedenú hranicu. Ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona vyžaduje pre mimoriadne zníženie trestu pod zákonom stanovenú hranicu dolnej sadzby také okolnosti prípadu, alebo také pomery páchatel'a, ktoré by zákonom stanovenú sadzbu činili pre páchatel'a neprimerane prísnou a vzhľadom na ochranu spoločnosti by postačovali aj trest kratšieho trvania. Za skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona účinného do 31.12.2015 umožňuje Trestný zákon uložiť trest odňatia slobody na 7 až 15 rokov, v tejto trestnej veci po úprave podľa § 38 ods. 2 a ods. 3 Trestného zákona do úvahy prichádzalo uloženie trestu v rozmedzí 7 rokov až 12 rokov 4 mesiace. V tejto trestnej veci sa nevyskytli také okolnosti alebo také pomery páchatel'a, aby súd uplatnil odsek 1 ustanovenia § 39 Trestného zákona a následne znížil dolnú hranicu trestnej sadzby až na 2 roky. Aj v prípade osvojenia si argumentácie súdu ohľadom výšky trestu s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je zníženie dolnej hranice trestnej sadzby o viac ako 2/3 zo základnej výmery po zohľadnení jednej poľahčujúcej okolnosti neprimerane mierne a súd v odôvodnení rozsudku neponúkol také odôvodnenie, ktoré by opodstatňovalo takýto procesný postup s takýmto výrazným znížením dolnej hranice trestnej sadzby. Vzhľadom na vyššie uvedené, intenzitu jednotlivých psychických a fyzických útokov na poškodenú, vzťah medzi obžalovaným a poškodenou, jeho postoj k tejto trestnej činnosti a následok tohto činu, nie len z trestnoprávneho hľadiska, ale aj z hľadiska súžitia manželov, nemožno považovať trest uložený súdom prvého stupňa za primeraný, spravodlivý a dostačujúci z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie. Z týchto dôvodov navrhujem, aby Krajský súd Trnava podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží podľa § 208 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.“

10. Obžalovaný podal odvolanie proti výroku o vine a treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo a odôvodnil ho písomne prostredníctvom svojho obhajcu nasledovne:

„Súd skutok posúdil ako týranie podľa § 208 Tr. zák. V tejto súvislosti je potrebné upozorniť na vyjadrenie znalkyne na hlavnom pojednávaní, kedy uviedla, že obžalovaný vôbec nevedel o problémovom vnímaní manželstva poškodenou, neuvedomoval si to a začal to vnímať až keď sa začali rozprávať o rozvode. Za takejto situácie preto ani nemohol poškodenú úmyselným konaním týrať, preto v jeho prípade nemôže ísť o takýto trestný čin pre nedostatok zavinenia. Trestná zodpovednosť podľa slovenského práva je založená výlučne na zavinení v zmysle § 15 a 16 Tr. zák., ktoré musí zahŕňovať všetky znaky charakterizujúce subjektívnu i objektívnu stránku trestného činu. Zavinenie je psychický vzťah páchatela k určitým skutočnostiam, ktoré zakladajú trestný čin. Teda ak by mal obžalovaný trestný čin páchať, musel by vedieť, že trestný čin pácha, konať v úmysle ho spáchať. Týranie definuje súdna prax ako zlé zaobchádzanie, ktoré sa vyznačuje vyšším stupňom krutosti a bezcitnosti a určitou trvalosťou. Takéto správanie poškodená osoba pociťuje ako ťažké príkorie. Znalkyňa nezistila u poškodenej syndróm týranej osoby. Podstatným v danej veci je to, že príčinou stavu poškodenej (neurotizácia) malo byť požívanie alkoholu obžalovaným, a z toho vznikajúce konflikty, ktoré obžalovaná zle znášala. Pokiaľ sa ale sústredíme na vyjadrenia znalkyne v priebehu hlavného pojednávania, je rozhodnutie súdu nebezpečným precedensom pre prax, pretože alkoholizmus jedného z manželov by bol týraním druhého manžela aj v zmysle trestného práva, čo podľa názoru obhajoby nie je možné pripustiť. Znalkyňa tvrdí, že „ak by bol obžalovaný triezvy, tak sa navzájom obžalovaný a poškodená neprovokujú a bol by tam klud“. Poškodená sa podľa znalkyne správala útočne, nepriateľsky voči obžalovanému len preto, že prišiel domov pod vplyvom alkoholu a nerobil vo vzťahu k nej nič zlého. Taktiež obhajoba zdôrazňuje tvrdenie znalkyne, že takéto prežívanie trvalo veľa rokov, nevyvinie sa to zo dňa na deň a ani v priebehu jedného roka. Za takejto situácie je podľa názoru obhajoby nemožné, aby si obžalovaný uvedomoval, že niekoho „týra“ v zmysle trestného práva, jeho úmysel tam nesmeroval. Zavinenie je ako podstatná zložka subjektívnej stránky vybudované na zložke vedomostnej a zložke vôľovej, pričom vôľovou zložkou sa rozumie predovšetkým chcenie, ale aj uzrozumenie. Aj prípadné preukázanie vedomostnej zložky neznamena, že je súčasne prítomná zložka vôľová. Týrať poškodenú obžalovaný nechcel, vo vzťahu k takémuto následku chýba vôľová zložka, analogicky môže obžalovaný poukázať na R 4/1997. V praxi sú napríklad veľmi sporné prípady ľahostajnosti páchatela vo vzťahu k následku, pravá ľahostajnosť, nepravá ľahostajnosť, čo súd vôbec nehodnotil (R 41/1976, R 13/1997, R 4/1997), teda naozaj rozsudok sa nevenuje zavineniu, ktoré je v danom prípade najrozhodujúcejšou otázkou posudzovania trestnosti činu. Z celého prejavu znalkyne a záverov jej znaleckého posudku vyplýva na jednej strane, že daná situácia nastala len v dôsledku dlhodobého neriešenia konfliktov v manželstve, že poškodená to začala riešiť až keď už nevládala a na strane druhej je uvedomenie si problému v manželstve obžalovaným až v okamihu, ako sa rozhodla poškodená situáciu riešiť rozvodom, teda dovtedy nemohol obžalovaný konať ani v nepriamom úmysle ubližovať poškodenej manželke. Zároveň je potrebné z pohľadu zavinenia vnímať, že ak by poškodená požívanie alkoholu riešila skôr, k danému stavu nedôjde, podľa znalkyne má obžalovaný takú intelektuálnu výbavu, že by situáciu zvládli. Obhajoba uvádza, že toto je priamy dôkaz toho, že obžalovaný nevedel, že poškodenej ubližuje. Jednoducho obžalovaný pil a neuvedomoval si, že tým ubližuje manželke. Toto ale nemôže riešiť Trestný zákon.“

11. Vyjadril sa tiež k odvolaniu prokurátora: „Prokurátor podal odvolanie proti výroku o treste. Podľa názoru obhajoby, súd postupoval správne (ak je správny záver súdu o vine obžalovaného), keď zohľadnil čas, kedy mal byť skutok spáchaný, teda 18.6.2014, čo je už takmer 10 rokov. Dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (teraz § 39 ods. 1 Tr. zák.) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom. (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. marca 2010, sp. zn. 5 To 14/2009, R 10/2011). Obžalovaný nezapríčinil prieťahy v konaní, preto súd mohol a podľa obhajoby aj použiť musel ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák. a trest odňatia slobody mu uložiť pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.“

12. Poškodená C. D. podala odvolanie, ktoré odôvodnila nasledovne:

„Odvolávam sa proti rozhodnutiu Okresného súdu v Trnave sp. zn. 7T/138/2015-475 zo dňa 10.01.2023 proti výroku rozsudku výmeru trestu odňatia slobody obžalovaného a podmieneného odkladu odňatia slobody. Žiadam o náhradu škody vo výške 20 000 eur za ujmu na zdraví, traumy a stres spôsobované

fyzickým a psychickým týraním obžalovaným. Uvedenú náhradu škody som žiadala na hlavnom pojednávaní dňa 13.06.2022.“

13. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 4 Trestného poriadku odvolací súd nemôže sám

a) uznať obžalovaného za vinného zo skutku, pre ktorý bol napadnutým rozsudkom oslobodený,

b) uznať obžalovaného za vinného z ťažšieho trestného činu, než z akého ho mohol v napadnutom rozsudku uznať za vinného súd prvého stupňa.

Podľa § 307 Trestného poriadku

(1) Ak tento zákon neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť

a) prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku,

b) obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe,

c) poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody,

d) zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

(2) Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.“

14. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd (ďalej aj len ako „krajský súd“) podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný, prokurátor aj poškodená, ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Na tomto mieste možno upozorniť, že poškodená okrem toho, že žiadala rozhodnúť o náhrade škody (teda napadla rozsudok z dôvodu, že nebol urobený výrok o ňou uplatnenom nároku na náhradu škody a teda že jej nebolo v konečnom dôsledku vyhovené v priznaní náhrady škody vo výške 20.000 eur), na čo ju oprávňuje ustanovenie § 307 ods. 2 Trestného poriadku, namietala aj výrok o treste, konkrétne nesúhlasila s výmerou a podmiennečným odkladom výkonu trestu, avšak tieto výroky poškodená napadnúť nemôže, a krajský súd by vo vzťahu výlučne k tejto časti jej odvolania (ak by nenapadla aj výrok o náhrade škody) musel rozhodnúť o zamietnutí odvolania poškodenej z dôvodu odvolania podaného neoprávnenou osobou. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací

súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

15. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd zistil, že okresný súd sa pri svojom rozhodnutí riadil právnym názorom krajského súdu vysloveným v ostatnom jeho rozhodnutí, doplnil dokazovanie vykonaním výsluchu svedkyne J. B. (a následne prečítaním jej výpovede z prípravného konania) a doplnením a aktualizovaním lustrácií na obžalovaného.

16. Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného.

17. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo aj podľa krajského súdu preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom, s úpravou skutku v dĺžke páchania skutku a špecifikácii intenzity verbálneho a fyzického napádania.

18. Súd prvého stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

19. Krajský súd ako súd odvolací k uvedenému uvádza, že úlohou prvostupňového súdu bolo vyrovnáť sa s obhajobou obžalovaného, s dôkazmi proti jeho osobe, z odôvodnenia rozsudku musí byť vždy zrejmé, k akým skutkovým zisteniam súd na základe vykonaného dokazovania dospel, pričom tieto skutkové zistenia buď potvrdzujú obhajobné prednesy obžalovaného, alebo ich vyvracajú. Súd sa musí vysporiadať aj s tým, prečo nevyhovel návrhu na vykonanie ďalších dôkazov prednesených či už obžalovaným, jeho obhajcom, prokurátorom, prípadne inou stranou v súdnom konaní. Odôvodnenie rozsudku z hľadiska právnych úvah posudzovania dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny nadväzuje na odôvodnenie výroku o vine, ktoré musí vyplynúť z jednoznačného záveru nevzbudzujúceho dôvodné pochybnosti, že skutok zavinene spáchal práve obžalovaný, zisteným spôsobom a z preukázaného motívu a že ním spôsobil súdom ustálený následok, v dôsledku čoho bol podradený práve pod príslušné ustanovenie zákona, prípadne že sú dôvodné pochybnosti, ktoré neumožňujú dospieť k záveru o vine obžalovaného.

20. Obžalovaný v podanom odvolaní spochybnil naplnenie všetkých znakov trestného činu, a to pre absenciu zavinenia. Uviedol, že vzhľadom na vyjadrenie znalkyne je zrejmé, že obžalovaný vôbec nevedel o problémovom vnímaní manželstva poškodenou a začal to vnímať až keď sa začali rozprávať o rozvoде.

21. Krajský súd k uvedenej námietke uvádza, že z vykonaného dokazovania, konkrétne zo znaleckého dokazovania a teda zo záverov znalkyne PhDr. Bielikovej vyplýva nie to, že obžalovaný vôbec nevedel o problémovom vnímaní jeho konania poškodenou, ale to, že si nalievavosť situácie začal uvedomovať až v období, keď poškodená podala žiadosť o rozvod a vtedy začal vyvíjať snahu o svoju nápravu. Z uvedeného tak nevyplýva, že nevedel, prípadne že ani nemohol vedieť o následkoch svojho konania, ale že snahu o nápravu a zmenu vyvinul až po podaní návrhu na rozvod poškodenou ako jeho manželkou.

22. Ďalšou odvolacou námietkou je poukazovanie na to, že znalkyňa nezistila u poškodenej syndróm týranej osoby, a že príčinou stavu poškodenej malo byť požívanie alkoholu obžalovaným a z toho vznikajúce konflikty, ktoré poškodená zle vnímala. Teda že je nebezpečným precedensom pre súd takéto rozhodnutie, keď alkoholizmus jedného z manželov by bol týraním druhého manžela v zmysle trestného práva.

23. Krajský súd však aj túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože z vykonaného dokazovania, vrátane znaleckého, vyplýva, že príčinou stavu poškodenej (neurotizácie) bol nie alkoholizmus ako taký, teda jeho výskyt u obžalovaného, ale správanie sa obžalovaného pod vplyvom alkoholu. Teda správanie sa človeka nadmerne požívajúceho alkohol (určitý typ a charakter konania ako následok alkoholizmu konajúcej osoby) voči osobe poškodenej. So záverom obhajoby, že „jednoducho obžalovaný pil a nevedomoval si, že tým ubližuje manželke, a že toto nemôže riešiť Trestný zákon“ sa nemožno stotožniť, pretože obžalovaný neubližoval manželke tým, že pil, ale konaním, ktoré bolo ovplyvnené aj (najmä) nadmerným požívaním alkoholu.

24. Už v predchádzajúcich rozhodnutiach v tejto trestnej veci krajský súd upozornil, že pojem syndróm týranej osoby nemožno stotožňovať s pojmom ťažké príkorie. Nie je vylúčené, že aj keď poškodená netrpela syndrómom týranej osoby, že konanie obžalovaného nepocítovala ako ťažké príkorie. Pričom

reagoval na záver znalkyne PhDr. Bielikovej, ktorá konštatovala neurotizáciu osobnosti poškodenej, typickú pre osoby dlhodobo prežívajúce nadmerný stres spojený s ťažkým príkorím.

25. Už k v poradí prvému rozsudku okresného súdu vtedy krajský súd ako súd odvolací uviedol, že závery, ktoré okresný súd urobil o tom, že správanie obžalovaného nenieslo znaky vedomej snahy o týranie blízkej osoby, že psychické následky a pocity poškodenej mohli byť zapríčinené vzájomnými konfliktami z neriešených problémov a vzájomných sporov s mierou zodpovednosti u oboch aktérov, sú nepodloženými domnienkami a úvahami. Úvahy okresného súdu, že z dokazovania nevyplývalo, že by poškodená mala z obžalovaného strach, alebo že by trpela, že jej komunikácia pôsobí skôr sebavedome, až provokačne, boli v rozpore so závermi znaleckého dokazovania. Znalci k poškodenej uviedli, že k jej základnej osobnostnej výbave nepatrí správať sa provokatívne, ale akonáhle prišiel impulz, napr. opitý manžel domov, tak automaticky zaujala v rámci sebaobranu útočný, nepriateľský postoj voči nemu. Vychádza to zo situácie v rodine, ktorá eskalovala, pocity príkoria vznikali postupom času v dôsledku jeho správania pod vplyvom alkoholu, nielen zo samotnej skutočnosti, že požíval alkohol. Obžalovaný jej tým správaním ubližoval, keď bol pod vplyvom alkoholu. Také prežívanie sa nevyvinie v priebehu roka, zo dňa na deň.

26. Okresný súd vo svojom v poradí prvom rozhodnutí síce nevzhladol vedomú snahu obžalovaného o týranie blízkej osoby, avšak jeho správanie nehodnotil ako správne, či korektné, skôr naopak, ako správanie, ktoré je v rozpore s riadnym občianskym aj manželským spolužitím. Časový sled možných útokov voči poškodenej a ich intenzita, nedávali však podľa okresného súdu (jeho v poradí prvý rozsudok) reálny základ pre právne závery ohľadom spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby ustanovenie § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona účinného do 31.12.2015. Podľa názoru okresného súdu určité psychické následky a pocity poškodenej mohli byť zapríčinené skôr vzájomnými konfliktami, vyplývajúcimi z dlhodobo neriešených problémov a vzájomných sporov oboch zúčastnených majúci v obdobnej miere každý svoju mieru zodpovednosti na vzniknutom následku. Krajský súd vtedy vyslovil názor, že okresný súd sa mal zaoberať mierou závažnosti konania obžalovaného a v spojení s tým aj zisťovať, či poškodená subjektívne pociťovala správanie obžalovaného ako príkorie. Čo sa potom týka zavinenia, ide o záver právny, ktorý sa však zakladá na skutkových zisteniach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Zavinenie je vnútorný psychický vzťah páchatel'a k podstatným náležitostiam trestného činu. Skutočnosť psychického života významné pre právny záver o tom, či tu je zavinenie a v akej forme sú predmetom dokazovania práve tak ako všetky ostatné okolnosti naplňujúce znaky trestného činu. Zavinenie a jeho formu treba usudzovať zo všetkých konkrétnych okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný a zo všetkých dôkazov významných z tohto hľadiska.

27. V odvolaní napadnutom, v poradí treťom rozsudku okresného súdu okrem iného tento uviedol, že obžalovanému A. B. kladie obžaloba za vinu to, že v období od nezisteného obdobia roku 2005 (pôvodne vymedzené obdobie od 01.09.1999 okresný súd argumentačne vylúčil aj vzhľadom na výpovede obžalovaného, poškodenej aj svedkyne B.) v meste G. na ulici H. I. X v byte, kde býval obžalovaný v spoločnej domácnosti so svojou manželkou C. B., a na ďalších iných miestach pravidelne, najmä (v zmysle poškodenej a jej dcéry nielen) pod vplyvom alkoholu, fyzicky a verbálne napádal, urážal a ponižoval svoju manželku C. B.. Obžalovaný pri svojej výpovedi priznal konflikty s poškodenu, pričom priznal aj ich fyzický rozmer, hoci namietal ich intenzitu resp. spôsob prevedenia. Aj z doplnenia výpovede svedkyňou J. B. vyplývalo, že medzi jej rodičmi prichádzalo ku konfliktom. Okresný súd mal za preukázané, že sa tak dialo spravidla pod vplyvom alkoholu, pričom takýto stav ani obžalovaný fakticky nepoprel (skôr rozsah a intenzity konfliktov a aj konzumácie alkoholu). Na tomto mieste možno ešte uviesť, že voči úprave skutkovej vety čo do rozsahu, časového obdobia páchania skutku, neboli vznesené ani jednou zo strán odvolacie námietky.

28. S takýmto záverom okresného súdu sa krajský súd stotožňuje, rovnako ako aj s tým, ako sa okresný súd vysporiadal s námietkami obžalovaného, že konflikty neboli tak dramatické, že mali obojstranne fyzický rozmer a že ich iniciátorkou bola najmä poškodená. Okresný súd sa k nim vyjadril na strane 25 až 27 odôvodnenia rozhodnutia, krajský súd na jeho vysporiadanie sa s nimi v plnom rozsahu poukazuje bez potreby ich opakovania. Ani voči skutkovému stavu, v zmysle skutkových zistení okresného súdu ohľadom preukázaného konania obžalovaného neboli vznesené odvolacie námietky ani zo strany obžaloby, ani zo strany obžalovaného.

29. Správne sú aj úvahy súdu k otázke absencie syndrómu týranej osoby, ktoré premietol do odôvodnenia svojho rozhodnutia na strane 27 až 28.

30. V zmysle vysloveného právneho názoru krajského súdu v predchádzajúcich rozhodnutiach, okresný súd sa vysporiadal aj s otázkou zavinenia ako jedného zo znakov skutkovej podstaty trestného činu subjektívnej povahy. Vychádzal pritom z vykonaného dokazovania, z najmä z obsahov výpovedí

poškodenej, obžalovaného a znaleckého dokazovania, a dospel k záveru, že obžalovaný konal úmyselne, a musel vedieť, že spôsob jeho konania, presadzovania jeho vôle je pre poškodenú do vysokej miery zraňujúci, spôsobujúci jej ťažké príkorie.

31. Čo sa potom týka výroku o treste, okresný súd vzhľadom na prítomnosť jednej poľahčujúcej okolnosti – že pred skutkom viedol obžalovaný riadny život a žiadnu priťažujúcu okolnosť nezistil. Postupoval ďalej s použitím ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, kedy zohľadnil dĺžku trestného konania, a to aj s odkazom na čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uviedol, že od spáchania skutku uplynulo takmer 9 rokov, trestné stíhanie je vedené voči obžalovanému viac ako 6 rokov, pričom toto obdobie vzhľadom na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva možno považovať za výnimočnú okolnosť, pri zohľadnení absencie významných dôvodov pre prekročenie tejto hranice. Ďalej zohľadnil, že obžalovaný už nie je od spáchania skutku v konfliktnom stave, nekontaktujú sa, riziko trestnej recidívy je podľa okresného súdu u obžalovaného minimálne, preto uložil trest mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, a to na dva roky, pričom jeho výkon podmienene odložil na skúšobnú dobu 15 mesiacov. Poukázal tiež na to, že v prípade konfliktov v manželstve je často ťažké rozlíšiť, kedy tieto nadobudnú postupne trestnoprávny rozmer.

32. Prokurátor nesúhlasil s takýmto postupom okresného súdu pri ukladaní trestu, podľa neho nemožno hovoriť o neodôvodnených prietahoch pri postupe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, nakoľko strany trestného konania využívali ich oprávnenia na podanie opravného prostriedku. Poukázal tiež na to, že poškodená podala trestné oznámenie dňa 8.6.2014 a obžaloba bola podaná zo strany prokuratúry dňa 4.11.2015. Okresný súd nezohľadnil že preventívna funkcia trestu má rozmer nielen individuálny, ale aj generálny a má aj pôsobiť na ostatných členov spoločnosti, pričom trest má aj represívnu a výchovnú funkciu, a preto považujú trest uložený obžalovanému za neprimerane mierny k spáchanému skutku. Nestotožnil sa tiež s úvahou okresného súdu, že obžalovaný z psychologického hľadiska ťažko rozlišoval, či sa ešte pohybuje v rámci normálneho spolužitia, prípadne v rámci konfliktov v civilnoprávnej rovine, alebo pácha trestný čin, a potom ťažko vyhodnotí kedy skĺzne k týraniu blízkej osoby, čomu sa dá predísť rozvodom. Namietal, že obžalovaný sa nedopúšťal týrania len verbálne, ale manželku aj pravidelne napádal údermi päšťami, ťahaním za vlasy, kopaním.

33. Krajský súd sa stotožňuje s úvahou okresného súdu a postupom, kedy vzhľadom na dobu, po ktorú je vedené trestné stíhanie, a zároveň dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku, dospel k záveru o potrebe ukladať trest mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Z predloženého spisového materiálu tiež vyplýva, že manželstvo obžalovaného a poškodenej je rozvedené už od roku 2014. Obžalovaný nemá doposiaľ žiaden záznam v odpise z registra trestov. Avšak vzhľadom na intenzitu a spôsob páchania trestného činu, jeho závažnosť, a aj vzhľadom na dĺžku doby jeho páchania je potrebné, zákonné a správne, s ohľadom aj na generálnu prevenciu a funkciu trestu, ukladať obžalovanému trest síce znížený pod dolnú hranicu trestu ustanoveného zákonom, avšak nie až na spodnú hranicu vymedzenú ustanovením § 39 ods. 3 písm. d) Trestného zákona.

34. Krajský súd preto napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol o výroku o treste a spôsobe jeho výkonu sám a uložil obžalovanému tzv. podmienčný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, pri zohľadnení poľahčujúcej okolnosti, že pred spáchaním skutku viedol riadny život, za použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2015. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. septembra 2016, sp. zn. 2 Tdo 76/2015, upozornil, že z hľadiska vnútroštátneho práva prichádza do úvahy zníženie v osobitnej časti Trestného zákona ustanoveného minima trestnej sadzby podľa § 39 Trestného zákona, pričom medzi „okolnosti prípadu“ podľa osobitného zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 TZ patrí aj neprerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ak nie sú prietahy zavinené obvineným, v čom je styčný bod tejto zákonnej úpravy s čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 48 ods. 2 Ústavy, a zároveň premietnutie čl. 13 Dohovoru do právneho poriadku Slovenskej republiky vo vzťahu k dotknutému porušeniu práv obvineného. V danom kontexte krajský súd zohľadnil, že síce bola obžaloba podaná príslušnou prokuratúrou na súd dňa 4.11.2015, avšak k právoplatnému rozhodnutiu súdu o podanej obžalobe prišlo až po ôsmich rokoch. Využívanie oprávnení strán podávať opravné prostriedky nemôže ísť na vrub obžalovaného a jeho právu na prejednanie jeho trestnej veci bez zbytočných prietahov.

35. Krajský súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil na skúšobnú dobu troch rokov, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe, pričom mu tiež v súlade s ustanovením § 51 ods. 2, ods. 4 písm. f) Trestného zákona uložil povinnosť písomne sa ospravedlniť poškodenej C. D..

36. Keďže súd nevzhladol ako dôvodné odvolanie obžalovaného, toto zamietol v zmysle § 319 Trestného poriadku. Ako nedôvodné vyhodnotil aj odvolanie poškodenej v tej časti, kde žiadala rozhodnúť o náhrade škody, teda v rámci ktorého napadla rozsudok z dôvodu, že nebol urobený výrok o ňou uplatnenom nároku na náhradu škody. Poškodená namietala, že jej nebolo vyhovie v priznaní náhrady škody vo výške 20.000 eur. V zmysle ustanovenia § 46 ods. 3 Trestného poriadku – „poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.“ Poškodená C. D. neuplatnila nárok na náhradu škody včas, teda do skončenia vyšetrovania, uplatnila ho až na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom, preto musí byť zamietnuté. Čo sa týka tej časti jej odvolania, kde namietala aj výrok o treste, tento poškodená napadnúť nemôže, preto by vo vzťahu výlučne k tejto časti jej odvolania, ak by nenapadla aj výrok o náhrade škody, musel rozhodnúť o zamietnutí odvolania poškodenej z dôvodu odvolania podaného neoprávnenou osobou.

37. Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.